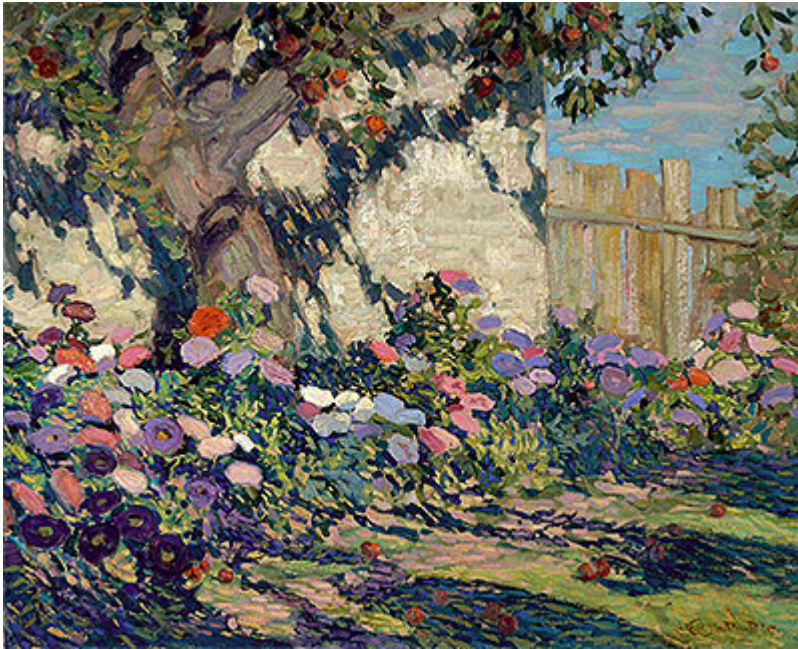

Τα χαλινάρια

/ [Γενικά Θέματα](#)

Asters και μήλα , 1917

- *James Edward Hervey MacDonald (1873-1932)*-Πηγή:
topofart.com/

Ο διάσημος δανός σκηνοθέτης Λαρς φον Τρίερ έδωσε μία συνέντευξη πριν από μερικούς μήνες (εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 4-10-2009).

Άρχισε μιλώντας για τους γονείς του και τα παιδικά του χρόνια:

-Μεγάλωσα στο μέσο μιας οικογένειας, χωρίς συναισθήματα, θρησκεία και χαρά! Οι γονείς μου επιχείρησαν να μου μεταδώσουν την ηδονή της απόλυτης ελευθερίας, χωρίς όμως να μπορέσουν ποτέ, να φαντασθούν ότι η υπερβολική ελευθερία, που μου προσέφεραν, βάραινε τους εύθραυστους παιδικούς μου ώμους με ένα ασήκωτο αίσθημα κενού, με μια φοβερά πιεστική σαν παιδί ανάγκη να ακούσω ένα: όχι.

Με άφηναν ελεύθερο να κάνω ο,τι πιο ασυλλόγιστο περνούσε από το μυαλό μου• ο,τι ήθελα! Μπορούσα να αλητεύω και να πίνω, χωρίς κανείς να δίνει σημασία. Δεν υπήρχε για μένα κανένας νόμος! Αυτό όμως το γεγονός μου δημιούργησε ένα σωρό

προβλήματα!

Ακόμη και στα απλά θέματα της καθημερινότητας! Κανένας από τους γονείς μου δεν ήταν διατεθειμένος να μου υποδείξει, τι ήταν σωστό και τι όχι! Μα, όταν έχεις βιώσει μια τέτοια παιδική ηλικία, μετά ταλαιπωρείσαι, ψάχνοντας να βρεις όλο και πιο πολλούς περιορισμούς (!)

* * *

Πως να μην συμπονέσει κανείς ένα τέτοιο άνθρωπο για την τραγωδία που πέρασε και που, δυστυχώς, συνεχίζει να περνάει με τις φοβίες του και με διάφορες άλλες δυσκολίες! Παρά τις μεγάλες επαγγελματικές του επιτυχίες!

Αλλά και πως να μην αναλογισθούμε την αγάπη του Χριστού, ο οποίος με τις εντολές-οδηγίες του έβαλε ωρισμένους «κανόνες», «περιορισμούς» στην ζωή μας!

Σ ένα τροπάριο της δεύτερης Κυριακής της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αυτοί οι περιορισμοί ονομάζονται «πατρικοί χαλινοί», «πατρικά χαλινάρια». Χαλινάρια μεν, αλλά πατρικά• περιορισμοί αγάπης του πατέρα και όχι τιμωρίας. Γιατί μας γλυτώνουν από πνευματικές και σωματικές συμφορές, σαν και αυτές του Τρίερ και από άλλες ακόμη χειρότερες!

-Αφού πέταξα τα πατρικά χαλινάρια, εξαιτίας του άστατου μυαλού μου, έζησα με τους κτηνώδεις (=ζωώδεις!) λογισμούς της αμαρτίας. Και δαπάνησα όλη μου τη ζωή ζώντας ασώτως, εγώ ο ταλαίπωρος. Στερούμενος δε της πνευματικής τροφής που στηρίζει την καρδιά, έτρωγα την ηδονή της αμαρτίας, ξεγελώντας την καρδιά μου, πως είναι τάχα τροφή η ηδονή. Αλλά, Πατέρα μου αγαθέ, δέξαι με όπως τον άσωτο υιό και σώσε με (Απόστιχα Κυριακής Β Νηστειών, εσπέρας).

Αλλά η μετάνοιά μας και η επιστροφή μας στον πατέρα μας Θεό γίνονται πραγματικότητα αν αναλάβουμε να αποκτήσουμε κανόνες-περιορισμούς στις σκέψεις και στα έργα της αμαρτίας πράγμα που σημαίνει πως πρέπει:

- Να πάρουμε στα σοβαρά την νηστεία, που δυναμώνει τη θέλησή μας για αντίσταση στο κακό.
- Να αγαπήσουμε την προσευχή στο σπίτι και στην εκκλησία, που είναι πηγή δυνάμεως. Πόσο κατανυκτική είναι π.χ. η βραδινή λειτουργία των Προηγιασμένων! Πόσοι συμμετέχουν σ αυτήν;

- Να στηρίζουμε την καρδιά μας με την πνευματική τροφή του Ευαγγελίου για να νικήσουμε τους πειρασμούς του θυμού, της μνησικακίας, των διεφθαρμένων επιθυμιών.
- Να πυκνώσουμε τις εξομολογήσεις μας στον πνευματικό μας πατέρα.

Τώρα, που διανύουμε την Μεγάλη Τεσσαρακοστή, περίοδο πνευματικού αγώνα, ας κάνουμε κάτι παραπάνω από ο,τι συνήθως. Και ο Χριστός θα ευλογήσει πλούσια τους κόπους μας!

Νίκων Κουτσίδης (Αρχιμανδρίτης)

Πηγή: agiazoni.gr